

modlitebny, při kterých byl do prvního a Bůh v něm.
segmentu vepsán nápis: Bůh láska jest; a Podle záznamů br. V. Chadima upravil
dále Kdo v lásce přebývá v Bohu přebývá mch

i Ze sborových akcí

Ne	03. 06.	09:30	bohoslužby, M.T.Zikmund
Po	04. 06.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	05. 06.		mládež – společná návštěva kina podle dohody
Út	05. 06.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (klavíristka D. Sosnovskaja: Chopin, Rachmaninov)
St	06. 06.	19:00	biblická hodina – Desatero podle Luthera
Ne	10. 06.	09:30	bohoslužby, M. T. Zikmund
Po	11. 06.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	12. 06.	14:30	setkání nejen starších věkem
Út	12. 06.	19:00	mládež
St	13. 06.	10:00	pohádka pro děti: Povídání o sluníčku (hrají Kopečtí)
St	13. 06.	19:00	poslední biblická hodina v tomto školním roce
Čt	14. 06.	19:00	schůze staršovstva
Ne	17. 06.	09:30	bohoslužby, M. T. Zikmund
Út	19. 06.	14:30	setkání nejen starších věkem
Út	19. 06.	19:00	mládež – poslední setkání v tomto školním roce
Čt	21. 06.	19:30	setkání střední generace – Martin Zikmund
Ne	24. 06.	09:30	bohoslužby, M. T. Zikmund, poděkování bratru faráři Zikmundovi za službu v našem sboru

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Pastorační a úřední hodiny faráře a sborové sestry:

Farář: **pondělí a středa** 9.00–11.30; **čtvrtek** 18.00–19.00

Sborová sestra: **pondělí, úterý, čtvrtek** 8.00–12.00; **středa** 13.00–15.00

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří Matěj Cháb, Miloš Lešíkar, Petr Sláma, Jana Šarounová a Blanka Uličná. Jazykové korektury: Jana Šarounová a Vít Kremlička. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje Jan Mach, internetovou Jan Šaroun. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné**

Obsah

Služba Pravdě zůstává naší hlavní radostí, starostí a odpovědností	2
Nemocnice v Ugandě	6
Střípky ze synodu	7
Sedmička na konci aneb malé ohlédnutí ke kořenům naší církve	9
O Bohu Starého zákona	10
a další články ...	

Služba Pravdě zůstává naší hlavní radostí, starostí a odpovědností

Kázání bylo prosloveno 14. 1. 2007 v našem sboru. V tutéž neděli následoval po bohoslužbách výklad Rev. Alison Halsey z Baltimore o presbyterním sboru, jehož je farářkou a v němž homosexuálně orientovaní členové tvoří výraznou část členstva.

Text: Sk 15, 1–29 (text nedělní školy na tuto neděli)

Bratři a sestry, zde máme zápis o prvním církevním synodu, který se konal v Jeruzalémě. Byl to skutečně synod, církevní sněm, který byl svolán, aby vyřešil otázku vztahu křesťanů z pohanů k Mojžíšovu zákonu. Všechny synody, sněmy a koncily se konaly v církvi z určitého podnětu. Tento první jeruzalémský synod se sešel, aby sladil pohanskou misi s nároky židovského náboženství. Ta otázka zněla: mají se pohané, chtějí-li se nechat pokřtít, nejprve stát židy, tj. obřezat se, anebo to není nutné? Problematika vpravdě časová, neboť se brzy ukáže, že křesťanů z pohanů bude mnohonásobně více než křesťanů ze židů. Židovský element tím bude v křesťanstvu přirozeně potlačen. A platí to i obecně. Každý koncil, sněm či synod řeší otázky, které se vyrojí v té či oné fázi církevních dějin. Mnohé závěry koncilů se po čase stávají už méně aktuálními, některé dokonce překonanými. Církve je živý organismus, roste a zraje, setkává se s novými podněty a překážkami a je nucena se s nimi nově vyrovnávat. Dřívější usnesení církve k analogickým kauzám však má být bráno v úvahu.

Slovo synod naznačuje povahu církevního sněmování, znamená doslova: „společná cesta“. Církve je na cestě z pozemského Jeruzaléma do nebeského Jeruza-

léma, a na této cestě je nutné se občas usebrat ke společné poradě o žhavých záležitostech a v autoritě, která je církvi svěřena, se k nim vyjádřit. Už proto, že je třeba chránit jednotu církve, a to zvláště je-li nahlodávána zevnitř. Vnější tlaky nejsou tak nebezpečné. Pronásledování či jen zastrašování křesťanů nadešlo arci značnou paseku, když jedni vzdorovali, jiní zjevně kolabovali a další přežívali, jak se dalo. Ani statečná polská církev za časů importovaného komunismu nebyla imunní vůči estébáckým infiltracím, jak se nedávno ukázalo při jmenování varšavského arcibiskupa. Cizorodé pokusy o oslabení církve mohou církev skutečně ochromit – zvláště pokud samotným představitelům církve se nedostává smysl pro čestnost, pravdivost a morální odpovědnost. Avšak tyto škody nejsou zpravidla tak velké jako vnitřní drolení Kristova lidu.

Myslíme-li si, že církev byla rozpárána až reformací, je to jen zdání. Už v prvních staletích, zvláště ve 4. století – sotva se vzpamatovala ze své perzekucí opletené minulosti, z níž vyšla po vnitřní stránce vítězně – se loďka Kristova začala zmítat nikoli na vlnách zevních bouří, ale vnitřním zápasem o nastavení plachet křesťanského vyznání. Byl Ježíš syn Boží v podstatném slova smyslu, anebo jen ve

šel s podobestvím Hospodina jako manžel, který se snaží zachránit rozpadající se vztah. V 6. století došlo k zemetřesení babylónského exilu. Römer jej přirovnává nukleární katastrofě. Na troskách někdejší slávy skládají z ohořelých kusů někdejších, možná spíše okrajových hlasů ti, kdo přežili, nový příběh o Hospodinu. Bůh je v tomto příběhu představen polyfonně, mnohoznačně, tak, že ho nelze převést na jednoduchou poučku.

Nadhozené výhrady Römerova kniha přímo nezodpoví. Ukazuje však, že smést Starý zákon ze stolu ve jménu

humanismu, politické korektnosti nebo údajné novozákonní nic-než-lásky může na první pohled vypadat sympaticky. Mine se ale s jemným hlasem Božím, který promlouvá skrze starozákonní líčení vždy o něco jinak, než jak se na první poslech zdálo. Römerovo ponaučení: Starý zákon skutečně číst.

Thomas Römer: *Skrytý Bůh: Sex, krutost a násilí ve Starém zákoně*, přeložil Jan Dušek, 124 stran, vydal Mlýn, Jihlava 2006.

Petr Sláma

Z historie vinohradského sboru XXXVII.

1958

V lednu byla projednávána příprava ordinace vikáře, upřesňován její program a také projednávána příprava společné rodné dovolené v Bílém potoce. Na březnovém zastupitelstvu byla projednána zpráva o životě sboru a hospodaření a účty za rok předešlý. Dále schválen rozpočet na rok 1958.

V dubnu se hovořilo o přípravě konfirmace (ve sboru bylo 50 konfirmandů). Dále byl také schválen projekt na úpravu kazatelny a částečné vymalování modlitebny. V září byl projednáván postup pro přihlašování k náboženství a byly připravovány doplňovací volby do staršovstva. V závěru roku konstatován pokles přihlášených k výuce náboženství na 72. Na listopadovém sborovém shromáždění bylo schváleno navýšení počtu členů staršovstva z 16 na 18 a bylo zvoleno 10 starších, 9 náhradníků a 40 zastupitelů. Předsedou staršovstva a zároveň kurátorem byl zvolen bratr Filipi, jeho zástup-

cem bratr Laichter, jednatelem bratr Benátčan, pokladníkem bratr Kejř, účetním bratr Chadim a správcem domu bratr Libra. V prosinci bylo schváleno zrušení jednoho krámu s tím, že má být upraven na pokoj a připojen k bytu kostelníka.

1959

V začátku roku projednávány podněty bratra Lukla ke společné modlitbě Páně při bohoslužbách a k hledání nových forem práce. V březnu podal bratr Hromádka přehled o ekumenické práci. V květnu jednáno o úpravách v modlitebně zejména o varhanách - zda mají být opraveny, nebo nahrazeny novými. Za bratra Coufala a bratra Libru byli povoláni sestra Kellerová a bratr Vondrák. Při květnovém projednávání zprávy o životě sboru byl ze strany zastupitelstva projeven o toto téma živý zájem.

V listopadu odešel z častosti tohoto světa bratr Kejř. Na jeho místo ve staršovstvu nastoupil bratr Novotný.

V listopadu byly dokončeny úpravy

O Bohu Starého zákona

Recenze

„Zavrhnout Starý zákon ve druhém století by byla chyba, které se církev naštěstí nedopustila. Podržet Starý zákon v šestnáctém století byl osud, kterému se ještě reformace nedokázala vzepřít. Ale držet jej ještě v devatenáctém století jako kanonický text ... je projevem náboženského a církevního ochrnutí.“ Těmito slovy zhodnotil význam židovských třech čtvrtin křesťanské Bible nestor německých církevních dějepisců Adolf von Harnack. Starý zákon se svým násilím – a pro luterského teologa možná ještě hůře: se svým důrazem na zákon – patří do starého papíru. Podobně soudili v dějinách církve mnozí před ním i po něm. A přesto je Starý zákon součástí křesťanské Bible. Když ho čteme, připadáme si vždy tak trochu jako v některém českém nebo moravském pohraničím, kdysi sudetoněmeckém, městě: domy, kostely a ulice, které jsme nestavěli, kraje, kterými jsme nechodili. A v něm přesto již půl století my, kteří zde žijeme, mluvíme česky, stavíme a opravujeme: město je součástí naší mapy.

V minulém roce vydalo nakladatelství Mlým útlu knížku švýcarského starozákonníka Thomase Römera, nazvanou *Skrytý Bůh: Sex, krutost a násilí ve Starém zákoně*. Její název působí lehce bulvárně, o obsahu však více napoví původní název přednáškové řady, která byla základem knížky. Jmenovala se „Několik otázek Bohu Starého zákona.“ Na 120 stranách nás v ní autor uvádí do Starého zákona způsobem, který nás možná překvapí. Nesleduje nějaké velké teologické téma, ale spíše výhrady, které se vůči

Starému zákonu odedávna, ale i v novější době vznášely: že je plný násilí, přežitých představ o muži a ženě, že je rasistický. Römer je autor známý především pracemi věnovanými tzv. deuteronomistickému dílu, rozsáhlé epejeji o počátcích, dílčích peripetiích a zániku jeruzalémského království (tedy knihám Jz až 2Kr) z dílny teologů blízkých pojetí knihy Deuteronomium. Je to právě deuteronomistická teologie se svým důrazem na Boží jedinstvo a na poslušnost, kterou mu dlužíme, jež ze Starého zákona slyšíme nejsilněji.

Jak tedy mluvit o Bohu Starého zákona? Je to tentýž Bůh, kterého ztělesnil Pán Ježíš? Römer varuje před tím, když ve snaze o katechizmově správnou odpověď čteme Starý zákon jen zběžně, abychom se nemuseli vyrovnávat s pohoršlivou jinakostí řeči o Hospodinu. Ona své otřesné tóny vskutku má. Tato řeč, ukazuje autor, si ovšem klestí cestu různými pojetími Hospodina jako národního boha, opatřeného manželkou či manželkami, až po postupně promyšlené jednobožství různých odstínění. Stopy těchto fází v sobě Starý zákon nese a ukazují na ně i archeologické nálezy. Kniha je mimo jiné stručnou, ale solidní zprávou o soudobém stavu historického bádání o Starém zákoně, o nejdůležitějších kulturních a politických okolnostech jeho vzniku, o vlivu Egypta, Ugaritu, Perské říše i helénismu. Na tomto pozadí vynikne, jak odvážným a novátorským krokem víra v jediného Boha byla. Römer ji spojuje s hnutím, jehož inspirací byly prorocké postavy, např. Ozeáš. Ten při-

smyslu odvozeném, symbolickém? Patří Ježíš na stranu stvoření, anebo na stranu Stvořitele? Arius svým zpochybněním Ježíšova božství strhl polovinu církve na svou stranu, a to nejen křesťany z tradičních oblastí, ale i nově pokřtěné barbary. Ježíš prý byl člověk jako my, jakkoli mimořádný a Bohem vyvolený. Avšak nemohl být Bohem samým, neboť Bůh je jen jeden. Proti této interpretaci se vehementně s nasazením vlastní kůže postavil Athanasius, když tvrdil, že Kristus musel být bohočlověkem. Nebyl-li Ježíš Bohem, nemohl být Spasitelem, neboť jeho oběť nemohla být zástupná. Odehrávaly se tehdy těžké zápasy o jádro křesťanského učení o Bohu i o spáse. Nicejsko-cařihradské vyznání je plodem vítězného Athanasiova boje. Z těchto a podobných důvodů byly svolávány církevní sněmy už od 4. století. Jednotu církve se vždy zachránit nepodařilo. A přece jsme svědky pokroku: po stránce křesťanského učení se církev za posledních sto let společně jednotě přiblížily takřka na dosah.

Dnes se hlavní spory v církvích přesunuly z oblasti učení do oblasti etiky, morálky. Otázky jako je Boží trojjednost, nauka o hříchu, o spáse, o prostředcích milosti, o posledních věcech – to jsou všechny sféry, kde se jednotlivá křesťanská vyznání z větší části překrývají. Spory se dnes vedou ne v takové míře jako dřív mezi konfesemi, ale konfesemi napříč. A to o otázkách jako je právo na umělé přerušování těhotenství, na euthanasiu, na genetický výzkum anebo – a to je zvláště bolestivá příčina dělení – na zrovnoprávnění homosexuálních vztahů. V jednotlivých církvích – zvláště na Západě – se křesťané dělí více podle postojů k těmto otázkám než podle tradičních konfesijních pojmenování.

Pokud jde o již zmíněný vztah k homosexuálům, ten je živý jak v občanské společnosti, tak v církvi. Můžeme v této souvislosti jen na okraj zmínit i odvážné jednostranné vyjádření Spolku evangelických kazatelů z loňského ledna, jehož cílem bylo podpořit parlamentní uzákonění registrovaného partnerství homosexuálů. Občanská i církevní neshoda v této záležitosti je sama o sobě dostatečným důvodem, proč ekumenické křesťanství by se touto otázkou mělo vážně zabývat, a to jak ve světle evangelia o milosti, tak ve světle samotné struktury stvořitelského řádu. Bude třeba uplatnit jak pavlovský hlas – na jeruzalémském sněmu vyslovený Petrem – hlas tlačící na svobodu zevních forem ve jménu Krista. Ale stejně tak bude nutno vzít vážně strážnou službu Jakubovu. Záměrem jakubovského přístupu bylo a je chránit jádro Zákona Božího, do něhož jsou zaneseny obranné mechanismy proti nejruznějším formám lidské zvrácenosti v jakékoli době. Právě jeruzalémský sněm nám může být modelem pro řešení našich vlastních církevních dilemat a úzkostných otázek.

Tento sněm byl vyvolán odlišnou praxí při přijímání nových křesťanů v Antiochii, kde působili Pavel s Barnabášem, a v Jeruzalémě, kde v čele církve stáli Petr s Jakubem. Antiochský sbor byl převážně zformován z pohanské misie, kdežto jeruzalémský z tradičních židů, kteří přijali Krista. Otázka tedy zněla, mají-li se pohané nejprve stát židy, nechat se obřezat a povšechně respektovat Zákon, anebo jsou od tohoto počínání svobodni. Souhlasná, konsensuální odpověď nakonec dala za pravdu oběma stranám. Pohané se nemusí nechat obřezávat, neboť obřízka patří podstatně k židovství, nikoli křesťanství, proto platí pro

křesťanské židy, nikoli pro křesťanské pohany. Ale pohané, kteří přijali Krista, by se měli řídit těmi partiemi Zákona, které odedávna platily pro hosty v Izraeli. Vypovídá o nich 17. a 18. kapitola 3. knihy Mojžíšovy. Měli by se vyvarovat pohanské bohoslužby, požívání krve a smilstva. V souvislosti s diskutovanou homosexualitou je třeba poznamenat, že právě v 18. kapitole Levitiky jsou napsána tato slova: „Nebudeš obcovat s mužem jako s ženou. Je to ohavnost.“ I to patří pod hlavičku odsouzeného smilstva. Příznačně se dodává: „Vy tedy dbejte na má nařízení a na mé rády, ať se nedopustíte žádné z těchto ohavností, ani domorodec, ani ten, kdo přebývá mezi vámi jako host.“ Za tyto hosty dosadili apoštolové křesťany z pohanů.

Byl to konkrétně Jakub, který do usnesení jeruzalémského sněmu prosadil respekt k izraelským principům zakotveným v Zákoně, principům, které platily pro vyvolený lid i pro hosty. Byl to od Jakuba – dá se říci – prozíravý tah, jímž vyvážil a podložil Petrovu řeč o milosti. Všechny tyto tři principy: zdrženlivost od pohanské bohoslužby, od požívání krve a od smilstva jsou vzaty z jednoho oddílu ze Zákona. Pokud by měly platnost napořád, tak homosexualita již byla zásadně odmítnuta prvotní církví, a my bychom dnes neměli co řešit.

Problém je ten, že mezi těmito třemi principy se nachází jeden, který byl posléze církví překonán, a ten může tento přístup zvíkat. Tím překonaným principem je samozřejmě zákaz požívání krve. O krvi se v Levitiky píše toto: „V krvi je život těla. Já jsem vám ji určil na oltář k vykonávání smířčích obřadů za vaše životy. Je to krev; pro život, který je v ní, se získává smíření. Proto jsem

rozkázal Izraelcům: Nikdo z vás nebude jíst krev, ani ten, kdo mezi vámi přebývá jako host, nebude jíst krev.“ (17,11.12). Všimněme si toho zdůvodnění. V krvi je život. Krev byla určena výlučně ke kultickým účelům, proto neměla být součástí stravy. Avšak z hlediska Kristovy oběti na kříži – která další obětování již učinila nadbytečným – můžeme vyvodit, že zákaz požívání krve již křesťany dále vázat nemusí. A skutečně se křesťané z tohoto zákazu brzy vymanili. Ty tři principy nemají tedy všechny stejnou váhu. Tu zmínku o zákazu požívání krve nutno chápat spíše jako pastýřský apel pro danou situaci. Jelikož to židy uráželo, bylo třeba se požívání krve zdržet. Nemohl to však být příkaz pro kohokoli v jakékoli době. Pokud jde však o zdrženlivost od pohanské bohoslužby a smilstva, tam se Kristovým vykupitelským dílem nic zásadně nezměnilo. Změnila se jen perspektiva. Kristus nepřišel svět soudit, ale zachránit. A přijímal všechny – bez rozdílu. I ty, kteří byli na samém okraji společnosti. Přišel za hříšníky jako lékař za nemocnými. Proto je nám třeba při posuzování těchto tíživých otázek obojího: jak Zákona, tak evangelia, vždyť Kristus Zákon a Evangelium sjednocuje a naplňuje.

Bratři a sestry, jeruzalémský sněm měl svůj výstup – dopis, který měl být doručen antiochskému sboru nejen Pavlem a Barnabášem, ale také Judou a Silasem. Tento dopis garantovaný konsensuálním rozhodnutím pastýřských autorit pomohl situaci v nově vzniklém sboru uklidnit. Takový přístup se stal pobídkou a inspirací církvi v pozdějších staletích, kdykoli musela čelit roztržce a nesvářům. Ne vždy se podařilo jednotu zachovat. Martin Luther vybízel ke svolání koncilu, ale tehdejší Řím zůstal k tomuto svolání trestu-

Sedmička na konci aneb malé ohlédnutí ke kořenům naší církve

Je v naší době zvykem slavit různá výročí. Ale slavení býti může a nemusí, pro víru není podstatné, není ani služebné. Máme-li se držet bratrského rozdělení, je slavení věcí případnou. Věci případné „mohú býti i nebýti“.

Případným myslím je si v letošním roce připomenout cestu Jednoty bratří českých. Ta začala před 550 lety v roce 1457, kdy se skupina křesťanů ne zcela

spokojených s poměry, basilejskými kompaktáty, pádem Tábora (1452) a také s Rokycanovou politikou uchýlila na panství Jiříka z Poděbrad do Kunvaldu. Po deseti letech – tedy před 540 lety v roce 1467 – se bratři zcela rozešli s církví katolickou i s utrakvisty a zvolili sobě tři biskupy: Matěje z Kunvaldu, Tomáše z Přelouče a Eliáše z Chřenovic (první dva Čechové, poslední Moravan). V té době si sami začali říkat „Jednota bratří“.

A to není se sedmičkami konec. Několik exulantských rodin se usídlilo v začátku 18. století i na panství Mikuláše Ludvíka hraběte Zinzendorfa, zde vystavěli osadu Herrnhut (Ochranov), kde od roku 1722 znovu budovali církev, která zachovávala některé tradice Jednoty bratří českých. Pro vznik této církve je důležité datum 13. srpna 1727, kdy podle církevní tradice došlo před 280 lety k vylití Ducha Svatého při slavení Večeře Páně

Nechci se pouštět do obširnějšího líčení této cesty, která nebyla lehká, ani přínosu Bratří, který byl velký. Jen myslím, že se patří v pokore poděkovat za to, že nás Bratři předešli a že nám cestu pravou o něco jasněji vyznačili. A že víme, kterých šest věcí je podstatných, které jsou služebné a které případné. Na nás je, abychom jimi vytyčené značení uměli číst a držet se ho. A případně časovou kulatost, po kterou nám světlo Bratří na cestu svítí, i oslavit.

mch

chovně – na synodu si také shůry prohlížím přítomné synodály, přiřazuji si známá jména k dosud neznámým tvářím a dívám se, jak ti mí známí vrstevníci a vrstevnice sice stárnou, ale jsou stále zajímavější. Ráda si také alespoň chvilku popovídám s lidmi, které nemám možnost tak často vidět.

Tématem 32. synodu je manželství a rodina. Během prvního zasedání mu byl věnován hlavně páteční večer. K zasedání synodu byl rozpracován poměrně obsáhlý materiál, který měli synodálové k dispozici a jehož zveřejnění potom odhla-

sovali. Zhodnocení ankety, kterou jsme v našem sboru také vyplňovali, dopadlo dle mého pocitu tak nějak půl na půl. Ani ryba ani rak, zdálo se mi. Gaussova křivka, zdálo se mému muži. Následující debata mi potom připadala poněkud rozpačitá a nikam nevedoucí. Není skutečně lehké se domluvit na něčem, co by se dalo nazvat stanoviskem synodu, a to zvláště pokud jde o věci zásadnější. Pestrost názorů je opravdu široká. Možná byli synodálové trochu opatrní, vědomi si toho, jaké vášně se poslední dobou rozvířily například okolo farářských manželství. Je pravda, že na jedné straně nechyběl jasně formulovaný a možná až příliš nepřijemně a radikálně znějící příspěvek pro větší přísnost a na straně druhé poměrně dost hlasů volajících po toleranci a lidskosti. Co mi však v diskusi trochu chybělo, bylo možná větší vztahování se k Písmu a hledání odpovědí v něm, vyrovnávání se s místy, která jsou obtížná, poctivé opření názoru diskutujících (ať už pro přísnost nebo pro toleranci) o slovo Písma v celé své šíři. Vždyť i v preambuli Církevního zřízení naší církve čteme tato slova: Za jediné pravidlo víry a života uznává (CCE) Boží slovo dosvědčené v Písmech Starého a Nového zákona, jejichž středem je Boží zjevení v Ježíši Kristu.

Jana Šarounová

hodně hluchý. Roztržce křesťanstva tak nebylo možno bez ochoty obou stran zabránit. Výstupy sněmů, porad a synodů, ať už ekumenických či partikulárních, mohou být a zpravidla bývají pro církev důležitou vzpruhou. Totiž bez ohledu na dobu, ve které se právě církev nachází, platí, že církev nemůže dlouhodobě žít, svědčit a růst, jsou-li její kritéria víry a mravů zamlžována. Jasně, a přitom lasťavé pastýřské slovo má svůj prototyp už v jeruzalémském usnesení.

I my máme svůj českobratrský synod. Ten se schází dokonce pravidelně v našem kostele. Vedle něj se angažujeme i v českém Leuenberském synodu. Ten shromažďuje volené či pověřené zástupce tuzemských evangelických církví a husitské církve, aby spolu projednávaly dosud nevyřešené otázky, kterým čelí společně. Dále jsou organizovány dialogy mezi teology oddělených křesťanských útvarů, a to zvláště světovými konfesijními svazy. Ne vždy se na takových shromážděních projeví jednota tak brzo jako na jeruzalémském synodu. Ostatně ani tam ta věc nevypadala tak ideálně, jak nám to líčí Skutky apoštolské. Z Listu Galatským, kde Pavel musel Petra přísně napomenout, vysvětluje, že trhlina mezi oběma přístupy k pohanům se zazdívala jen pozvolna. Ale rozhodně vždy bylo a nadále je zdravé a správné spolu mluvit, rokovat, modlit se, číst Písmo a usilovat o jednotu v pravdě a lásce.

Bratři a sestry, stěžuje se v této časnosti všichni křesťané shodnou na všech záležitostech křesťanského učení a života. Ale těch styčných ploch je daleko víc než těch třecích. A proto je třeba podle našich možností pěstovat a rozvíjet vztahy

mezi křesťany různých sborů, denominací i rozmanitých názorových skupin v téže církvi, aby bylo patrné, že nejsme jen spolkem přátel Mistra z Nazareta, ale že jsme jeho církví, vyvoleným lidem, jeho tělem, kněžstvem, zasnoubenou nevěstou. Naše identita není dána našimi vlastními předpoklady, ale je dána právě Kristem samotným. Je nám tedy darována, vložena do vínků, udělena. Ne my jsme vyvolili Krista, ale on vyvolil nás. Proto si Boží Slovo nemůžeme ohýbat podle našich vlastních přání a preferencí. Kristus je vykladačem a středem celého Písma. To, co nás vposledku osvobodí, nejsou naše přirozené sklony a záliby, ale nadpřirozená Pravda. Proto služba Pravdě zůstává naší hlavní radostí, starostí a odpovědností. Vždyť Pán Ježíš řekl: „Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ A k povaze církve patří, že jí nasloucháme společně a vzájemně se v tom povzbuzujeme a usměřujeme. To se děje nejen na úrovni církevních reprezentantů, ale také zvláště v každém křesťanském sboru. Zakončeme modlitební prosbou biskupa Jana Augusty z písně „Aj jak jsou milí tvoji příbytkové“. Představitel staré Jednoty bratrské, přemýšleje o křesťanských sborech, obrací se na Pána Boha těmito slovy: „Tys jejich strážce ve všech pokušeních a obránce v těžkých protivěnstvích, v nichž jim pomáháš Kristem svým. Ó vzhledni na nás i v nynějších časech, ó Bože náš, uslyš naše hlasy, pro tebe, chovej v své jednotě! Ó dej bydleti nám v těch příbytcích svých! Dej choditi do sborů svatých svých, Kriste, k své pravdě přičistě!“ Amen.

M. T. Zikmund

Nemocnice v Ugandě

O Adopci na dálku® jsme v našem časopisu již několikrát psali. V minulém roce se sešlo více financí, než je potřeba na podporu „našich“ dvou dětí. Na schůzce křesťanské služby bylo proto rozhodnuto poslat 5 000 Kč na provoz Česko–ugandské nemocnice. Rozhovor s Kateřinou Karáskovou, finanční ředitelkou a koordinátorkou projektu, převzatý z webových stran organizace, nám tento projekt přiblíží.

V říjnu 2006 jsi odjela do Ugandy s cílem připravit a zahájit provoz Česko–ugandské nemocnice v Bui-kwe. Jak se práce daří, jaké jsou výsledky?

Česko–ugandská nemocnice v Bui-kwe se rozjela neočekávaně rychle. Ještě než jsme se stačili vzpamatovat ze slavnostního pozeňání provozu nemocnice, které proběhlo 19. února letošního roku, čekárna už byla přeplněna nedočkavými pacienty. Jejich počet den ode dne roste. Běžně jich přijde každý den okolo osmdesáti, po víkendu pak i přes sto. Není to vůbec tím, že by v Bui-kwe probíhala nějaká epidemie, ale proto, že v Ugandě velmi dobře fungují místní tam-tamy. Zpráva o nové nemocnici se neuvěřitelně rychle rozkřikla a všichni ji hned chtějí vyzkoušet. Přicházejí dokonce i ostrovaní z velmi těžce dostupných míst na Viktoriině jezeře. Vždyť konečně mají nemocnici alespoň o trošku blíž.

A jak to v nemocnici funguje? Jak probíhá příjem pacientů?

Pacient dostane na recepci kartičku s číslem, kterou si schová i pro příští návštěvy. Poté zaplatí na pokladně malý poplatek, pro děti do 5 let je to asi 12 Kč, děti nad 5 let 24 Kč a dospělí 50 Kč. V poplatku je zahrnuta prohlídka u lékaře, potřebná laboratorní vyšetření i léky. Slovenští lékaři z Vysoké školy zdra-

votnictva a sociální práce. sv. Alžbety v Bratislavě, s kterou navázala ADCH Praha spolupráci, společně s ugandskými sestrami či spíše bratry (mužů máme ku-podivu mnohem více), se musí opravdu hodně ohánět. Lékaři jsou prozatím tři – pediatrička a primářka Adriana, chirurg Jan a anestezioložka Renata. Všichni tři nastoupí ráno v osm na vizitu zkontrolovat pacienty. Poté je čeká celý den ordinování v ambulancích. Tím však jejich práce ještě nekončí. Téměř každou noc je totiž budí některá ze sester (či zdravotníků) k více či méně urgentním případům na oddělení.

Jaké další oddělení nemocnice kromě ambulance má?

Operační sál je také již připraven k provozu. Po Velikonocích plánujeme začít s menšími operacemi, a tak se chirurg a anestezioložka přesunou dvakrát týdně ještě na operační sál. Velmi dobře funguje také naše laboratoř, obsluhovaná třemi ugandskými pracovníky. Její význam pro nemocnici je obrovský, vždyť téměř každý pacient má malárii, která se zjišťuje právě laboratorním rozbořem krve.

Jaké nemoci se léčí?

Většinu pacientů tvoří děti. Bezkonkurenčně nejvíce jich přichází s akutní malárií, která je také nejvážnější (často i

smrtelnou) nemocí jak u dětí, tak někdy i u dospělých. Zvláště pokud se její léčba nechá až na poslední chvíli, jak se bohužel často na vesnicích stává. Mezi další nemoci, které se během našeho prvního měsíce často objevovaly, patřil hlavně zápal plic, břišní paraziti, které způsobuje závadná voda či kontaminovaná potrava, a v neposlední řadě AIDS. Mnoho dětí trápí také podvýživa. Neobvyklé není ani uštknutí jedovatým hadem. Objevil se i případ spavé nemoci přenášené mouchou Tse–tse.

Nemocnice má být hlavně zaměřena na porodnickou péči. Jak probíhají porody?

V porodnici, která je v současné době hlavně v režii pěti velmi schopných místních porodních asistentek, se narodilo 20 zdravých miminek, 12 kluků a 8 holčiček. Malí černoušci, kteří jsou těsně

po narození úplně bílí, jsou povinně očkováni. Očkovací programy probíhají i v méně dostupných vesnicích okolo Bui-kwe, kam naši zaměstnanci pravidelně vyjíždějí. Naše nemocnice bude od dubna posílena o další ugandské sestry a zdravotní asistentky. Především však doufáme, že náš tým brzy doplní i český gynekolog, který bude řešit komplikované porody.

Česko–ugandskou nemocnici v Bui-kwe lze podpořit i dárcovskou SMS v ceně 30 Kč ve tvaru DMS UGANDA na číslo 87777. Výtěžek sbírky bude využit na provoz a vybavení nemocnice přístroji jako rentgen, EKG a další.

Převzato z <http://www.adopcenadalku.cz> s laskavým svolením provozovatele těchto webových stránek

Střípky ze synodu

Většinou si udělám čas na to, abych se aspoň chvíli na zasedání synodu podívala. Přiznám se, že mimo jiné tam chodím obdivovat bratra seniora Kopeckého, který je poslední léta předsedou synodu. Byl jím i letos. Předseda synodu pevnou rukou, jeho vedení má spád a občas se vyznačuje pro někoho možná až nepříjemnou přísností „na lid“ (který občas vyrušuje, nedodrží řady či snižuje vážnost synodu). Bratr Kopecký však nepostrádá humor, nadhled a nebojí se přiznat i svou případnou chybu a veřejně se omluvit. Předsedající různých grémií se mohou leccemu přiučit. Konec pochlebování.

Na letošním synodu se mi moc líbilo zpívání – z nově připravovaného žaltáře vybral a nacvičoval Miloslav Esterle několik zcela nových písní. Melodie byly někdy skutečně nádherné, jakkoliv k učení nespasné. Rozluštit slova i texty písní na projekčním plátnu však bylo nad síly lidu obecného na kruchtě, byť vyzbrojeného brýlemi – ostatně myslím, že obtíže s čitelností malého bílého textu na černém pozadí měli i synodálové v lavicích kostela. Na nový zpěvník se však určitě můžeme těšit – mimo jiné bude mít i akordový doprovod. Nakonec proč by se žalmy nemohly doprovázet na kytaru?

Nebudu se ovšem tvářit příliš du-